

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání dne 16. července 2015 v senátě složeném z předsedy JUDr. Vlastimíra Čecha a soudců Mgr. Markéty Jirsové a Mgr. Dana Krátkého o odvolání obžalované **A.S.**, nar. XXXXX ve XXXXX proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 26.3.2015, č.j. 2 T 213/2012 – 643, **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu.

Za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu se nově rozhoduje takto:

Obžalovaná

A. S. ,
nar. XXXXX ve XXXXX,
ředitelka pobočky XXXXX,
bytem XXXXX, XXXXX,

j e v i n n a , ž e

jako majitelka bytového domu na ulici XXXXX v Brně, který odkoupila dne 28. 12. 2010 od původního vlastníka, převzala od jednotlivých nájemníků domu platby zahrnující platby za nájem a služby s užíváním jednotlivých bytů spojené a tyto si ponechávala, kdy následkem nehrazení záloh ve výši 46.952,- Kč byl dodavatelem plynu společností RWE dne 30. 8. 2011 demontován plynoměr od ústředního topení v domě a následně ukončena smlouva o dodávkách plynu do domu, přičemž neobnovila řádnou dodávku tepla do všech bytů v domě XXXXX, Brno prostřednictvím ústředního topení, a to i přesto, že rozhodnutím Úřadu městské části města Brna, Brno-Žabovřesky, Odboru všeobecného ze dne 18.10.2011 sp. zn. MCZAB/11989/11/OV/DIVT, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města Brna, Odboru vnitřních věcí ze dne 15.12.2011, sp.zn. MMB/0455714/2011, jí byla stanovena povinnost obnovení pokojného stavu obnovením dodávek plynu pro ústřední topení v domě XXXXX v Brně, ve lhůtě 15-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, kdy v důsledku neobnovení dodávek tepla do všech bytů v domě XXXXX, Brno, byly zde bydlící osoby J.L., nar. XXXXX, Z.V., nar. XXXXX a J.B., nar. XXXXX, nuceni v důsledku tohoto nevytápění zvolit náhradní způsob vytápění, mnohem finančně a fyzicky náročnější, nekomfortní a zdravotně nevyhovující, který navíc nebyl schopen vytopit byt na požadovanou teplotu a neumožnila tak užívat veškeré prostory bytu, když teplota vnitřního vzduchu činila v období od 11. do 15. listopadu 2011 pouze 9,5 stupňů Celsia, namísto požadovaných průměrných 21,5 stupňů Celsia, zejména v zimním období byli nuceni užívat byt nevětraný, prašný, naplněný věcmi zabraňujícím úniku tepla, či vytvářejících teplo, avšak znemožňujících volný pohyb po bytě, respektive J.B. byl nucen z důvodů nevyhovujících podmínek pro život byt zcela opustit a zajistit si náhradní bydlení,

t e d y

- oprávněné osobě bránila v užívání bytu a domu,
- nutila jiného, zneužívaje jeho tísně, aby něco trpěl,

t í m s p á c h a l a

- přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle ustanovení § 208 odstavec 2 trestního zákoníku
- přečin útisku podle ustanovení § 177 odstavec 1 trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 67 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 trestního zákoníku, s přihlédnutím k § 68 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku, **k peněžitému trestu** ve výši 500 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby se stanoví na částku 400,- Kč, tedy celkem

200.000,- (dvě stě tisíc) Kč.

Podle § 69 odstavec 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, **náhradní trest odnětí svobody** v trvání

12 (dvanácti) m ě s í c ů .

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná **povinna nahradit** poškozenému Z.V., nar. XXXXX, XXXXX, XXXXX, škodu ve výši 1.115,- Kč.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškozená společnost XXXXX, IČ XXXXX, XXXXX, XXXXX, **odkazuje** s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinou ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odstavec 1 trestního zákoníku a přečinem neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytového prostoru podle § 208 odstavec 2 trestního zákoníku, kterých se podle skutkového zjištění soudu prvního stupně dopustila tím, že jako majitelka bytového domu na ulici XXXXX v Brně, který odkoupila dne 28. 12. 2010 od původního vlastníka, převzala od jednotlivých nájemníků domu platby zahrnující platby nájmu, platby záloh na vodu, plyn a elektřinu, ty však nepoužila k danému účelu, tedy platby záloh na vodu, plyn a elektřinu příslušným dodavatelům, ale pro vlastní potřebu, kdy ani neměla v úmyslu platby realizovat, následkem nehrazení záloh v celkové výši 46.952,- Kč byl dodavatelem plynu, společností RWE ke dni 30. 8. 2011 demontován plynoměr od ústředního topení v domě a následně ukončena smlouva o dodávkách plynu do domu, nedoplatek vzniklý nehrazením záloh za vodné a stočné ve výši 5.229,- Kč byl dodavateli, Brněnské vodárny a kanalizace, a. s., uhrazen přímo nájemníky, i přes skutečnost, že toto již řádně uhradili k jejím rukám, aby jim nebyl odpojen i přívod vody, uvedeným jednáním způsobila nájemníkovi společnosti XXXXX, škodu ve výši 26.999,- Kč na platbách záloh na vodu, plyn a elektřinu a části doplatku za vodu, Jiřince Lucké škodu ve výši 4.415,- Kč na platbách záloh na vodu a záloh na plyn k ústřednímu topení v domě, Z.V. škodu ve výši 1.115,- Kč na platbách záloh na vodu, takto si počínala, přestože pravomocným rozhodnutím Úřadu městské části Brno - Žabovřesky ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. MCBZAB/11989/11/OV/DIVT, jí byla uložena povinnost obnovit dodávku plynu pro ústřední topení v domě, toto neudělala, v důsledku nevytápění se J.B. – XXXXX musel z bytu pro jeho poškození v důsledku nevytápění odstěhovat do náhradního bydlení, poškozená J.L. a Z.V. v důsledku nevytápění bytů museli zvolit náhradní způsoby vytápění, které nejsou ze zdravotního hlediska vyhovující a nedosahují účinnosti ústředního vytápění. Obžalované byl podle § 67 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 trestního zákoníku, s přihlédnutím k § 68 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku, uložen peněžitý trest ve výši 500 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby byla stanovena na částku 400,- Kč, tedy celkem 200.000,- Kč. Podle § 69 odstavec 1 trestního zákoníku bylo stanoveno pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců. Dále byla obžalovaná podle § 228 odstavec 1 trestního řádu zavázána povinností nahradit poškozenému Z.V., nar. XXXXX, XXXXX, XXXXX, škodu ve výši 1.115,- Kč. Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu byla poškozená společnost XXXXX, IČ XXXXX, XXXXX, XXXXX, odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku podala obžalovaná včas odvolání, které bylo řádně zdůvodněno. Odvolání směřovalo do výroků o vině, trestu i o náhradě škody. V písemném odůvodnění odvolání obžalované, které vypracoval obhájce Michal Čech podrobně polemizovala se skutkovými zjištěními, obsaženými v odůvodnění napadeného rozsudku, když nalézacímu soudu vytýká podstatné vady řízení, rozsudku předcházejícího, že vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, když se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, k objasnění věci je třeba důkazy opakovat, nebo i provádět důkazy další, že

v odůvodnění rozsudku bylo porušeno ustanovení trestního zákona, uložený trest je nepřiměřeně přísný a rozhodnutí o uplatněném nároku na náhradu poškozeného je nesprávné.

Obžalovaná namítala, že soud prvního stupně po zrušení svého druhého rozsudku vydaného po nezákonně provedeném hlavním líčení jen pro forma vyhověl pouze nepatrné části z řady závažných důkazních návrhů obhajoby, při hodnocení těchto důkazům přisoudil prakticky nulovou hodnotu. Rozsudek tak co do svých skutkových zjištění je zcela nedostatečný, skutková věta zůstala nadále nepřipustně neurčitá, bude třeba dokazování doplnit dalším výsledkem obžalované a svědků P.S. a F., provést zejména přezkoumání duševního stavu obžalované znaleckým posudkem. Obžalovaná měla za to, že soud prvního stupně nesprávným použitím právní kvalifikace podle § 209 odst. 1 a § 208 odst. 2 trestního zákoníku na (byť nesprávně a neúplně) zjištěný skutkový stav byl porušen trestní zákoník, uložený trest (i kdyby bylo vůbec na místě trest ukládat) je ve výměře 200.000,-Kč nepřiměřeně přísný vzhledem k majetkovým poměrům obžalované. Namítala rovněž, že ve věci jednala a rozsudek vynesla, s velkou pravděpodobností vyloučená soudkyně, že bude třeba ve věci rozhodovat o tomto odvolání podle zvukových záznamů z hlavních líčení, když bylo zjištěno, že na protokoly o těchto úkonech soudu prvního stupně se při rozhodování nelze spolehnout jako na zdroj relevantních informací o průběhu hlavního líčení, jelikož ani zdaleka neobsahují zákonem požadované stručné a výstižné vylíčení průběhu úkonu, z něhož by bylo patrné i zachování zákonných ustanovení upravujících provádění úkonu, návrhy stran a jejich námitky proti průběhu úkonu, nebo obsahu protokolu a k žádosti obžalované doslovnou protokolaci výpovědi učiněných v řízení před soudem. Obžalovaná dále zdůraznila, že mezi důvody svého odvolání výslovně zahrnuje také ty, které jsou obsaženy v jejich dalších podáních (námitky proti protokolaci a stížnost ve věci podjatosti samosoudkyně, stejně jako důvody uvedené v předchozím odvolání proti poslední vynesení rozsudku. K trestnému činu podvodu obžalovaná namítala, že svým jednáním vůbec nemohla naplnit skutkovou podstatu tohoto trestného činu, když poukázala, že již v této věci konkrétně rozhodl Nejvyšší soud, který konstatoval, že zálohy uhrazené nájemníky nejsou pro pronajímatele „cizí věci“, nýbrž se stávají jeho vlastnictvím, proto navrhla, aby právní kvalifikace podle § 209 trestního zákoníku byla v každém případě vypuštěna. U přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytového prostoru podle § 208 odstavce 2 trestního zákoníku obžalovaná poukázala, že se mělo jednat o formu omisivní, že se jí klade za vinu, že neudělala něco, k čemu byla podle zákona povinna. Ve světle zjištění znalce je zřejmé, že smíšeně úzkostná depresivní porucha a posttraumatická stresová porucha obžalované objektivně způsobila nezáměr o rozhodování v jakémkoli směru a o jakémkoli samostatném jednání, v této situaci jednáním pověřila profesionála J.F., k němuž měla z dřívějšíka důvěru a učinila tak v dobré víře. V kontaktu se zmocněncem byl ihned od února 2011 až dosud výhradně manžel obžalované, který jí informace dále tlumočil přiměřeně jejímu duševnímu stavu, díky němuž se od ní žádná iniciativa nedala očekávat. Zejména, když byla ujišťována, že je o vše řádně postaráno. Také obžalovaná upozornila, že problematika pronajímání a správy nemovitostí a s tím spojených oprávnění a povinností je nejednoduchou agendou zasahující jak do soukromého, tak i veřejného práva. O její komplikovanosti svědčí například i to, že advokát J.F. se domníval, že z osob užívajících byty v domě na Šmejkalově ulici nemá řádný právní titul pouze společnost XXXXX, který neodhalil, že právní důvod užívání dalšího bytu „nájemníci“ J.L. pravděpodobně rovněž neexistuje. Také F. nezapochoval o existenci věcného břemene ve prospěch Z.V. k bytu, když toto věcné břemeno bylo formulováno tak široce, že do sebe

zahrnulo celou řadu atributů práva vlastnického a především z těchto důvodů je na místě prozkoumat, zda celé ujednání o věcném břemeni není absolutně neplatné jak pro obcházení zákona, tak pro rozpor s dobrými mravy. Neexistence platného titulu těchto osob k užívání bytů v domě je pak jednoznačně vylučuje z okruhu „oprávněných“ osob ve smyslu ust. § 208 odstavec 2 trestního zákoníku a k naplnění skutkové podstaty tohoto přečinu by objektivně vůbec nemohlo dojít.

Odvolací soud vyhověl návrhu obžalované na doplnění dokazování a vyslechnul ji u veřejného zasedání, když poté její výpověď, doplnil svědeckou výpovědí jejího manžela. Rovněž doplnil dokazování předloženým znaleckým posudkem.

Obžalovaná A.S. u veřejného zasedání spáchání jakéhokoli trestného činu popřela. Hájila se tím, že pověřila J.F. jako odborníka a přítele jejího manžela, kterému zcela věřila, aby řešil vše v souvislosti okolo předmětného domu. Věřila přitom, že F. bude postupovat správně a jí to nijak nepoškodí. Sama z nájemníků domu jednala ve svém zaměstnání s paní L., která se chtěla domluvit na nějakém odstupu, požádala jí, aby se obrátila na F., což jí řekla mezi dveřmi, protože odcházela na poradu. Ostatní nájemníky nikdy neviděla. Chodili od nich na adresu do Lanžhota různé dopisy, které přebíral buď přímo manžel, nebo mu dopisy předávala, aby vše co souviselo s domem řešil spolu s F.. Od února 2011 je s desetidenní přestávkou v pracovní neschopnosti, invalidní důchod má dva roky. Od té doby, kdy je v pracovní neschopnosti osobně s F. nejednala, zhroutil se jí svět, zaobírala se bankou. Uvedla, že po uzavření smlouvy o koupi domu vedla v sešitě platby okolo domu, její daňový poradce dával nájemné do daňového přiznání. To, co přišlo na nájem, tak manžel předal daňovému poradci. Od manžela se také dozvěděla o odpojení plynového kotle v domě. Manžel jí řekl, že došlo k odpojení z důvodu, že tam nebyly správně nahlašované stavy a jednak, že to bylo v havarijním stavu, že tam bylo propojení nějakou hadičkou a že by tam mohlo dojít i k výbuchu nebo k usmrcení osob, zkrátka, že to bylo nebezpečné.

Ke svému zdravotnímu stavu předložila obžalovaná znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, vypracovaný MUDr. Simonou Vencílkovou. Postupem podle § 211 odst. 5 trestního řádu byl přečtený tento písemný posudek a bylo z něj zjištěno, že obžalovaná trpěla a trpí psychickou poruchou, která byla nejdříve diagnostikována jako Smíšená úzkostně depresivní porucha. V průběhu času byla naplněna diagnostická kritéria pro Posttraumatickou stresovou poruchu, a proto byla její diagnóza překlasifikována. První kontakt s psychiatrií měla obžalovaná 9.3.2011, kdy byla stanovena psychiatrická diagnóza. U obou těchto poruch je výrazně zasaženo soustředění, poruchy jsou provázeny poklesem nálady a únavou, ztrátou zájmů, proto se i rutinní činnosti jako je péče o domácnost stávají velmi obtížnými. Nemocní se nejsou schopni soustředěně věnovat prakticky žádné činnosti, neustále ji „odbíhají“ myšlenky, získávání nových znalostí je proto velmi obtížné. V akutní fázi potřebují klid, proto jsou ponecháváni v PN. Podle zjištění znalkyně byly rozpoznávací schopnosti obžalované následkem výše popsané duševní poruchy nepodstatně sníženy, stejně jako její ovládací schopnosti. Přítomnost duševní poruchy vysvětluje její nezáměr o jakékoli samostatné jednání, nicméně z forenzního hlediska byla obžalovaná schopna (i když s lehčím omezením) sama jednat.

Svědék P.S., manžel obžalované u veřejného zasedání potvrdil, že manželka udělila F. plnou moc, aby se o dům staral, protože on projevil určitý zájem, že by některý z těch bytů, až se uvolní, mohl také využívat. Po koupi domu došlo k onemocnění manželky, proto se o ni staral, ale i o chod domácnosti a zároveň i o věci související s domem na Šmejkalově ulici, že všechny věci řešil s F.. Od manželky měl plnou moc, jel se zeptat na RWE, paní na přepážce mu sdělila, že plynoměr v podstatě nikdy nikdo neviděl, že účtování plynu se provádělo pouze na základě cedulky, která byla přilepená na plot a že se příště může stát, že tam bude účet na 150.000,-Kč. Když ta paní od něj zjistila, že tam nebydlí, tak mu doporučila, že bude lepší ty dodávky zrušit. Toto řekl F., který mu řekl, že se o to postará a od něj se pak dozvěděl, že přijede technik z RWE odpojit plynoměr. Popsal, že technik se dostavil do domu, v kotelně byl cítit plyn, upozornil svědka, že vedení bylo propojeno hadicí. O situaci ohledně domu manželku informoval opatrně, s ohledem na její zdravotní stav. Manželka mu řekla, že ji ta barabizna vůbec nezajímá. Na dotaz kam byly směřovány platby od nájemníků za plyn svědek uvedl, že chodily manželce na účet, měla ty peníze stranou.

Po doplnění dokazování pak v petitu odvolání odvolatelka navrhla, aby Krajský soud v Brně podle § 258 odst. 1 trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu ji z obžaloby podle § 226 trestního řádu zprostil, případně aby věc vrátil soudu prvního stupně a zároveň přikázal, že věc bude přidělena k rozhodování jiné samosoudkyni, z důvodů její podjatosti.

Věc byla přeložena Krajskému soudu v Brně jako soudu odvolacímu, v souladu s ustanovením § 252 trestního řádu. Odvolání bylo podáno oprávněnou osobou podle § 246 odst. 1 písm. b) trestního řádu, v zákonné lhůtě v souladu s ustanovením § 248 odst. 1 trestního řádu a splňuje obsahové náležitosti ve smyslu ustanovení § 249 odst. 1, odst. 3 trestního řádu. Z uvedených důvodů tedy odvolací soud neshledal žádné takové podmínky, které by odůvodňovaly podané odvolání zamítnout či odmítnout podle § 253 trestního řádu. Krajský soud v Brně na základě podaného odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které těmto výrokům předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.

Byly přitom zjištěny některé níže popsané podstatné vady vytýkané odvoláním, i vady, které nebyly odvoláním vytýkány, které měly vliv na správnost některého z výroků, proti nimž bylo podáno, když z podnětu odvolání obžalované bylo možné novým rozhodnutím odstranit zjištěné vady, neboť tímto postupem nedošlo ke zhoršení postavení obžalované. Na základě tohoto postupu dospěl odvolací soud k závěru, že je nutno rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, netrpí žádnými závažnými procesními vadami, tedy takovými, které by odůvodňovaly postup ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. V tomto řízení byla dodržena všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, týkající se sdělení obvinění a seznámení se spisem. Obžaloba byla podána pro skutek, který je předmětem sděleného obvinění a byla tedy zachována i totožnost skutku. Důkazy, které byly v tomto řízení provedeny, byly realizovány až po sdělení obvinění a jde tedy z tohoto pohledu o důkazy procesně relevantní. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by

mohly mít vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Je třeba zdůraznit, že v tomto řízení byla dodržena i ta ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit právo obžalované na obhajobu a věc obžalované byla rozhodována nestranným soudem.

Odvolací námitky, které obžalovaná uplatnila u jednání odvolacího soudu, se do značné míry kryjí s důvody, podle kterých měla být podjatou Mgr. Hana Bartoňová, samosoudkyně rozhodující u soudu prvního stupně. Proto bylo na tomto místě třeba zmínit, že usnesením Městského soudu v Brně ze dne ze dne 26. 3. 2015, č. j. 2 T 213/2012 - 635, rozhodl soud prvního stupně, že podle § 31 odst. 1 trestního řádu samosoudkyně není vyloučena z projednávání úkonů trestního řízení ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 2 T 213/2012, vůči obžalované A.S.. Pro přehlednost je třeba i v odůvodnění tohoto rozhodnutí zopakovat, že proti usnesení podala obžalovaná včas stížnost, kde namítala, že u samosoudkyně Mgr. Hany Bartoňové jsou důvody pro vyloučení z projednávání věci a navrhla, aby Krajský soud v Brně napadené usnesení zrušil a ve věci sám rozhodl tak, že samosoudkyně Mgr. Hana Bartoňová je vyloučena z vykonávání úkonů trestního řízení ve věci Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 213/2012 a uloží Městskému soudu v Brně, aby věc znovu rozhodl v jiném složení senátu (jiným samosoudcem). Stížnostní soud poukázal na to, že podle ustanovení § 30 odst. 1 trestního řádu je vyloučen soudce z vykonávání úkonů trestního řízení, jestliže lze mít pochybnosti o nestranném rozhodování pro poměr k projednávané věci, nebo osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájčům, zákonným zástupcům, zmocněncům a pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení. Jenom zjištění takových skutečností může být důvodem pro vyloučení orgánů činných v trestním řízení z vykonávání úkonů. Ve spise není založen žádný důkaz a nebyla zjištěna žádná skutečnost, že by samosoudkyně Mgr. Hana Bartoňová měla poměr k věci, nebo k osobám, které jsou uvedeny výše. Stejně tak ani stížnostní soud nezjistil, že by výše uvedené osoby měly jakýkoliv vztah k jinému orgánu činnému v trestním řízení. Soud prvního stupně o námitce obžalované rozhodl u hlavního líčení dne 26. 3. 2015, kdy usnesení zapsal v plném znění do protokolu o hlavním líčení, proto ve věci nebylo třeba vyhotovovat usnesení (§ 136 odst. 2 trestního řádu).

Stížnostní soud ve zmiňovaném rozhodnutí zdůraznil poznatek, který se vztahoval nejen ke stížnostnímu řízení, ale také k rozhodnutí o odvolání obžalované v tomto řízení. Tímto poznatkem se míní, že ve věci byl Městským soudem v Brně již dne 21.3.2013, pod č.j. 2 T 213/2012 – 270 vyhlášen meritorní rozsudek, který byl následně potvrzený usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6.8.2013, sp.zn. 8To 186/2013. Proti citovanému usnesení podala obžalovaná dovolání a Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 25.6.2014 sp. zn. 3 Tdo 1339/2013 zrušil jak citované usnesení Krajského soudu v Brně, tak rozsudek Městského soudu v Brně a v konečném důsledku další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Městskému soudu v Brně bylo poté příkázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. I když obžalovaná jako dovolatelka poukázala v podaném dovolání na podjatost samosoudkyně Městského soudu v Brně, tak ve svém rozhodnutí dovolací soud tuto vadu vytýkanou obžalovanou neshledal.

V podaném odvolání obžalovaná v podstatě opakuje své námitky směřující k údajné podjatosti samosoudkyně, které doplnila kromě jiného i doslovným přepisem protokolu o hlavním líčení ze dne 11.11.2014, pořizovaného podle zvukového záznamu. Odlišnou barvou

textu pak poukázala na rozdíly mezi zaprotokolovanými výroky a těmi, které skutečně dle zvukového záznamu zazněly u hlavního líčení.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 10. února 2015, sp.zn. 8 To 61/2015 byl zrušen odsuzující rozsudek týkající se obžalované A.S. a věc byla vrácena soudu prvního stupně. Z obsahu kmenového spisu totiž vyplynulo, že hlavní líčení proběhlo dne 11.11.2014, kdy byl vyhlášen odsuzující rozsudek, a to tak, že předsedkyně senátu vyhlásila odsuzující rozsudek tak, že při vyhlášení rozsudku nebyla citována část skutkové věty v prvním odstavci ve znění „kdy ani neměla v úmyslu platby realizovat“, která se však nachází jak v protokolu o hlavním líčení, tak v opisech rozsudků i v jeho originálu. Navíc při vyhlášení rozsudku chyběla generalia obžalované, stejně jako nebylo vyhlášeno poučení o opravném prostředku. Odvolací soud poukázal, že podle § 128 odst. 2 trestního řádu se vyhláší úvodní slova „Jménem republiky“ a následuje plné znění výroku, což se nestalo, chybí část tkzv. skutkové věty, která nejen nebyla vyhlášena, ale byla uvedena v originále rozsudku a opisech jejich písemných vyhotoveních. Za této situace nezbylo odvolacímu soudu nic jiného, než napadený rozsudek zrušit z důvodu, uvedeného v § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. K těmto procesním pochybením soudu prvního stupně je třeba dodat, že z nich nikterak nevyplývá, že by dokládaly podjatost samosoudkyně.

Stejný závěr platí ohledně zbývajících asi třiceti vyznačených odlišností na protokole o hlavním líčení ze dne 11.11.2014, kde se jedná o naprosto bezvýznamné rozdíly, které nikterak nezměnily obsah a smysl průběhu hlavního líčení, kdy není povinností soudu bez dalšího místo vyhotovení protokolu o hlavním líčení protokolujícím úředníkem, doslovně přepisovat obsah vyjádření osob, které u hlavního líčení vystupovaly.

Odvolací soud má za to, že ze strany obžalované se jedná o zdůrazňovanou kumulaci takových bagatelních odlišností, jejichž shromažďováním zřejmě obžalovaná sledovala záměr vyjádřený úslovím "Many small burdens add up to a big crushing burden." (Ze spojování mnoha malých zátěží vznikne velké až drtivé břemeno), které ve svém součtu povede k vadě, či dokonce k vadám odůvodňujícím zrušení napadeného rozsudku. Odvolací soud však nesdílí takto naznačené stanovisko obžalované a opakuje, že neshledal, stejně jako v dovolacím řízení Nejvyšší soud, relevantní důvody odůvodňující podjatost samosoudkyně Městského soudu v Brně.

Odvolací soud přitom vyšel z rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17. dubna 2007, sp.zn. IV. ÚS 388/06, kde bylo rozhodováno o ústavní stížnosti, kde bylo namítáno porušení práva na obhajobu, které spatřoval stěžovatel v tom, že nalézací ani odvolací soud jemu (ani jeho obhájci) neumožnily porovnat data na zvukových záznamech hlavních líčení s obsahem na jejich základě pořizovaných protokolů, přičemž právě vadná a nedostatečná protokolace může mít v jeho věci zásadní význam pro správnost a zákonnost rozsudku a zejména pro správné rozhodnutí odvolacího soudu, který nemohl podle nedostatečného přepisu spravedlivě rozhodnout. V daném ústavním rámci se Ústavní soud zabýval především základní námitkou stěžovatele, že soudy obou stupňů mu neumožnily přístup ke zvukovým záznamům o průběhu hlavních líčení.

Ústavní soud v této souvislosti vyložil, že byl-li o průběhu úkonu před soudem pořízen zvukový záznam a je-li třeba vyhotovit písemný protokol, zaznamená se dle ustanovení § 55b

odst. 5 tr. řádu do protokolu „podstatný obsah“ úkonu, což znamená, že v protokolu o hlavním líčení nemusí být zapsáno vše, co bylo zachyceno na zvukovém záznamu. Vzhledem k této úpravě nelze vyloučit, že obžalovaný či jeho obhájce mohou mít na úplnost protokolu z hlediska zaznamenání podstatného obsahu úkonu jiný názor než vyšší soudní úředník nebo protokolující úředník (příbráný jako zapisovatel - § 55b odst. 2, 6 tr. řádu), případně nabýt přesvědčení, že protokol o hlavním líčení neodpovídá tomu, co bylo vyslychanými osobami v hlavním líčení tvrzeno a co bylo zachyceno na zvukový záznam. Má-li obviněný oprávnění vznést ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 tr. řádu námitky proti protokolaci, musí mít možnost ověřit si, zda obsah protokolu o hlavním líčení není v rozporu s tím, co bylo v průběhu hlavního líčení zachyceno nahrávacím zařízením na zvukový záznam. Právo na toto ověření sice není stranám řízení trestním řádem výslovně stanoveno, ale vyplývá ze smyslu ústavně garantovaného práva na obhajobu, které je zakotveno rovněž v trestním řádu, a to zejména v ustanovení § 2 odst. 13. Není-li obžalovanému či jeho obhájci na základě žádosti soudem umožněno zkonfrontovat zvukový záznam s jeho přepisem v protokolu, ať již tím, že je mu umožněn poslech záznamu, nebo tím, že mu je poskytnuta jeho kopie, je obhajobě znemožněno vznést proti protokolaci konkrétní námitky či kvalifikovaně brojit proti výpovědím osob vypovídajících během hlavního líčení.

Jestliže v nyní přezkoumávané trestní věci týkající se obžalované A.S. poskytl soud prvního stupně zvukový záznam průběhu hlavního líčení, umožnil jí tak zkonfrontovat zvukový záznam s jeho přepisem v protokolu a nijak nezkrátil její právo obhajoby. Vzhledem k tomu, že odvolací soud v rámci přezkoumání napadeného rozsudku v odvolacím řízení, se zabýval námitkami obžalované týkající se nesprávné protokolace u hlavního líčení a z toho dovozované podjatosti samosoudkyně, zvažoval jaký procesní postup je ústavně konformní. V tomto směru vyšel z již citovaného rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17. dubna 2007, sp.zn. IV. ÚS 388/06. Zde porušení práva na obhajobu neumožněním přístupu ke zvukovým nosičům namítl stěžovatel i v odvolání a Ústavní soud dovedl, že odvolací soud se s touto námitkou zákonným způsobem nevyrovnal. Citoval pouze soudní rozhodnutí, kterými byl návrh stěžovatele na opravu protokolu zamítnut a konstatoval, že krajský soud již předtím uvedl, že „vlastním poslechem a porovnáním protokolů o hlavních líčeních zjistil, že protokoly o hlavních líčeních plně korespondují se zvukovým záznamem“. Při tomto konstatování však neuvedl, co poslechem „části těchto záznamů“ zjistil. Z protokolu o veřejném zasedání ze dne 19.5.2005 nevyplývá, že by odvolací soud přehrál zvukové záznamy hlavních líčení a porovnal je s protokoly na jejich základě vyhotovených, aby si tak ověřil jejich obsahovou správnost a mohl z nich oprávněně vycházet při hodnocení napadeného rozsudku soudu prvního stupně. Krajský soud v Brně tak pochybil tím, že procesní postup soudu prvního stupně v daném směru neoznačil za vadný, naopak jej plně akceptoval, čímž nedostal své zákonné povinnosti vyplývající z ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, tudíž nesprávně poté aplikoval ustanovení § 256 tr. řádu, když odvolání stěžovatele zamítl.

Z výše uvedeného je tudíž možné dovodit zásadu, že není bezpodmínečně nutné vracet soudu prvního stupně bez věcného vyřízení věc, aby nejprve rozhodnul o námitkách proti protokolaci, ale je možné, aby odvolací soud v rámci odvolacího řízení přehrál zvukové záznamy hlavních líčení a porovnal je s protokoly na jejich základě vyhotovených, aby si tak ověřil jejich obsahovou správnost a mohl z nich oprávněně vycházet při hodnocení napadeného rozsudku soudu prvního stupně, jak dovedl Ústavní soud ve shora citovaném rozhodnutí.

V nyní přezkoumávané trestní věci týkající se obžalované A.S. odvolací soud poukazuje na to, že již u neveřejného zasedání dne 10.2.2005 porovnal obsah protokolu o hlavním líčení ze dne 11.11.2014 s obsahem zvukového záznamu daného hlavního líčení a jejich doslovným přepisem, který pořídil obhájce. Při vědomí shody zvukového záznamu o průběhu hlavního líčení s jejich přepisem, který učinil obhájce, měl odvolací soud za to, že není třeba v odvolacím řízení znovu u veřejného zasedání přehrát zvukový záznam daného hlavního líčení, když postačí přečtení doslovného přepisu průběhu hlavního líčení se zdůrazněním rozdílů mezi tím, co bylo zaprotokolováno soudem a co skutečně zaznělo u hlavního líčení dle doslovného přepisu učiněného obhájcem.

Jestliže v dané věci nebylo další dokazování prováděno, a důkazní návrhy obžalované prezentované jak u hlavního líčení, tak i v odvolacím řízení byly zamítnuty, je na tomto místě je třeba poukázat na rozsah provedeného dokazování v předmětné věci, včetně úvah ohledně jednání obžalované A.S. vůči nájemníkům, ale nakonec i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.6.2014 sp. zn. 3 Tdo 1339/2013, ze kterého je zřejmé, že dovolání obžalované A.S. bylo shledáno důvodné toliko ve vztahu k naplnění znaku přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku, nikoliv ve vztahu k přečinu neoprávněného zásahu do práva k tomu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku. Soudu prvního stupně bylo dovolacím soudem uloženo, aby odstranil a napravil pochybení v právním posouzení jednání (skutku) obviněné, které - v podobě jak bylo soudem formulováno ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku - jako jednočinný souběh přečinů neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku a zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku, právně posoudit nelze. Nebylo třeba obsáhle doplňovat dokazování, jak se jej domáhala obžalovaná. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku vyložil, že důkazním návrhům obžalované nebylo vyhověno, což doprovodil odůvodněním. Na tomto místě je třeba uvést, že není povinností soudu prvního stupně v situaci, kdy je skutkový stav řádně zjištěn a objasněn, akceptovat další návrhy na doplnění dokazování, a je plně v jeho pravomoci posoudit důvodnost takového návrhu (rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28.2.2012, sp.zn. 4 Tdo 226/2012). Obecný soud není povinen vyhovět všem návrhům účastníků, jeho povinností je „toliko“ o důkazních návrzích rozhodnout, a pokud jim nevyhoví, musí vyložit z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Z hlediska práva na spravedlivý proces je však důležitý požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu a § 134 odst. 2 trestního řádu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2008, sp. zn. III. ÚS 1285/08, str. 3). Ten odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně splňuje, neboť soud v něm dostatečně zdůvodnil, proč návrhy obžalované na doplnění dokazování zamítl (viz str. 17 a 18 rozsudku). Nebyl proto shledán důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

Z pohledu požadavků kladených na odůvodnění rozsudku (§ 125 odst.1 trestního řádu) lze konstatovat, že z podstatné části napadený rozsudek zákonným požadavkům vyhovuje. Zejména je z odůvodnění rozsudku patrné, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a i jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Jednotlivé důkazy nalézací soud podrobil hodnocení, jemuž nelze porušení kritérií stanovených v § 2 odst. 6 trestního řádu v zásadě vytknout. V odůvodnění svého rozhodnutí nalézací soud vyložil, kterými důkazy pak považoval obhajobu obžalované za vyvrácenou.

Soud prvního stupně logicky a přesvědčivě v odůvodnění napadeného rozsudku vyložil, že vyšel při zjišťování skutkového stavu z výpovědí nejen všech obyvatel předmětného domu citovaných ve výrokové části napadeného rozsudku, ale i z listinných důkazů ve spise založených, zejména pak nájemními, resp. kupními smlouvami uzavřenými s V., J. L. a B. a četnou korespondencí, kterou vedli s obžalovanou, resp. Advokátní kancelář F., předávacím protokolem ze dne 27. 12. 2010 ke kupní smlouvě ze dne 2. 11. 2010, kdy obžalovaná byla zastoupena F.. Soud prvního stupně zdůraznil, že ve spise je založeno vyrozumění ze dne 25. 3. 2011 (tedy tři měsíce po zakoupení domu obžalovanou), kterým F. sděluje nájemníkům domu, že je současným vlastníkem domu S. a že „veškeré platby nájemného a služeb spojených s nájmem (nebo užíváním)“ mají zasílat na uvedený účet u KB (jde o účet obžalované S.). Na to navazovalo sdělení plynáren JMP Net, s.r.o. a Jihomoravské plynárenské, a.s. ze dne 2. 11. 2011, z něhož se podává, že plynoměr byl demontován na žádost dodavatele plynu (Jihomoravská plynárenská č. 102) ze dne 25. 7. 2011 a to dne 30. 8. 2011 z důvodu neoprávněného odběru plynu (A.S. nezaplatila za dodávku plynu). Vyhodnocením provedených důkazů pak soud prvního stupně dospěl k závěru, že 30. 8. 2011 plynárny přerušily dodávky plynu do domu, neboť nebyly obžalovanou S. hrazeny zálohy za plyn a vznikl tak dluh ve výši 46.952,-Kč. Tyto nebyly hrazeny obžalovanou záměrně s cílem donutit nájemníky k vystěhování z bytu. K tomu ovšem odvolací soud dodává, že toto byl prioritní a důkazy prokázaný závěr týkající se subjektivní stránky jednání obžalované. Nebylo proto prokázané, že by obžalovaná jednala v podvodném úmyslu se o peněžní prostředky nájemníků obohatit. Tento svůj závěr odvolací soud opřel o reálně existující smluvní vztahy jako právní důvody nakládání s inkriminovanými peněžními prostředky, na které poukázal v dovolacím rozhodnutí Nejvyšší soud; tj. především úpravu vzájemných práv a povinností obsaženou v nájemních smlouvách uzavřených mezi poškozenými jako nájemci bytů a dovolatelkou jako jejich pronajimatelkou, jakož i okolnost, že osobou povinnou hradit zálohy za media na základě smluv uzavřených s dodavatelem byla právě dovolatelka a nikdo jiný (viz např. faktury na č. l. 112 a 113 spisu). Právě tato smluvní ujednání, resp. jejich obsah byla přitom klíčová jak pro posouzení, zda obžalovaná skutečně nakládala s cizí věcí a tuto si přisvojila v rozporu s účelem svěřením, jak má na mysli ustanovení § 206 odst. 1 trestního zákoníku, nebo zda obžalovaná nakládala s cizí věcí a obohatila se jí tím, že uvedla někoho v omyl, jak má na mysli ustanovení § 209 odst. 1 tr. zákoníku, a jak nesprávně dovodil v napadeném rozsudku soud prvního stupně.

Obecně platí, že jestliže pachatel trestného činu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle ustanovení § 208 odstavec 2 trestního zákoníku jednorázovým úkonem znemožní do budoucna řádné užívání bytu jeho oprávněným nájemcem (např. odpojením tepla) a takový protiprávní stav zaviněně udržuje, pak je uvedený trestný čin páchaný po celou dobu, po kterou pachatel úmyslně udržuje tento stav. Přitom k udržování takto vzniklého protiprávního stavu se nevyžaduje ještě nějaké další aktivní konání pachatele, nýbrž postačí i jeho úmyslná pasivita, jejíž podstatou je, že nečiní nic pro obnovení možnosti řádného užívání bytu oprávněnou osobou. Obžalovaná přitom u hlavního líčení dne 12.2.2013, když se hájila, že peníze nájemníků nezpronevěřila, tak tvrdila, že je má v obálce, kam je odkládala a následně se domáhala, aby touto obálkou byl proveden důkaz. Také manžel obžalované svědek P.S. u veřejného zasedání uvedl, že peníze za plyn od nájemníků chodily manželce na účet, měla ty peníze stranou. Z toho odvolací soud dovozuje, že jestliže obžalovaná, jako

vysokoškolsky vzdělaná osoba zadržovala u sebe peníze nájemníků určené mimo jiné i k hrazení dodávek plynu do společné kotelny, tak jí muselo být jasné, že jejich nehrazením dojde dříve nebo později k očekávanému následku – odpojení dodávek plynu. Dotazem u společnosti RWE bylo odvolacím soudem zjištěno, že k uhrazení dlužné částky za odebraný plyn nedošlo do dnešního dne. Z výpovědí všech současných či bývalých nájemníků přitom jasně vyplynulo, že platby za plyn do společné kotelny zasílali obžalovaní. Obžalovaná byla přitom osobou, která v době spáchání činu byla osobou trestně odpovědnou, když ze znaleckého posudku z obou zdravotnictví, odvětví psychiatrie vyplynulo, že sice trpěla duševní poruchou, resp. poruchami, nicméně jak ovládací, tak rozpoznávací schopnosti byly u ní pouze nepodstatně sníženy.

Jestliže si obžalovaná počínala tím způsobem, že cíleně prostřednictvím nehrazení záloh dosáhla přerušování dodávek plynu určeného k vytápění bytů obývaných nájemníky ústředním topením, a ti nakonec - po marné snaze své byty v zimních měsících vytopit alespoň tak, aby byly obyvatelné - na další pobyt v nich rezignovali, lze nepochybně v takové cílené praktice spatřovat naplnění všech znaků objektivní stránky výše uvedeného přečinu podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, ale i k přečinu útisku podle § 177 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaná A.S. nejen bránila oprávněným osobám k užívání bytu a domu, ale také tím, že došlo k odpojení plynoměru oprávněné osoby nutila, zneužila jejich tísně k tomu, aby něco trpěly, tedy aby konkrétně trpěly to, že předmětný byt není řádně vytápěn, že tento nemohou užívat způsobem, na jaký byli zvyklí, že si sami musí zajistit zcela nevyhovující, nekomfortní a zdravotně nevyhovující vytápění bytu, které nepochybně omezovalo v jejich způsobu života a znamenalo snížení kvality jejich života bez jejich zavinění, kdy cílem tohoto jednání bylo vytvořit situaci, aby nájemníci sami byty přestali užívat a tyto opustili a aby obžalovaná A.S. nemusela zajistit nájemníkům náhradní byty.

Odvolací soud považuje za nutné uvést, že popis skutku soudem prvního stupně měl být přesnější, při jeho upřesnění vyšel z jeho znění (ve vztahu k obžalované), které použil Krajský soud v Brně jako soud odvolací v trestní věci tehdy obžalovaného J.F., vedené pod sp.zn. 3 To 338/2014. V řízení proti obžalovanému J.F. i v nyní projednávané věci totiž vycházely soudy ze stejného okruhu shromážděných důkazních prostředků. Proto podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu. Za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu pak se nově rozhodl tak, že obžalovanou uznal vinnou přečinem neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle ustanovení § 208 odstavec 2 trestního zákoníku a přečinem útisku podle ustanovení § 177 odstavec 1 trestního zákoníku, který se dopustila tak, že jako majitelka bytového domu na ulici XXXXX v Brně, který odkoupila dne 28. 12. 2010 od původního vlastníka, převzala od jednotlivých nájemníků domu platby zahrnující platby za nájem a služby s užíváním jednotlivých bytů spojené a tyto si ponechávala, kdy následkem nehrazení záloh ve výši 46.952,- Kč byl dodavatelem plynu společností RWE dne 30. 8. 2011 demontován plynoměr od ústředního topení v domě a následně ukončena smlouva o dodávkách plynu do domu, přičemž neobnovila řádnou dodávku tepla do všech bytů v domě XXXXX, Brno prostřednictvím ústředního topení, a to i přesto, že rozhodnutím Úřadu městské části města Brna, Brno-Žabovřesky, Odboru všeobecného ze dne 18.10.2011 sp. zn. MCZAB/11989/11/OV/DIVT, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města Brna, Odboru vnitřních věcí ze dne 15.12.2011, sp.zn. MMB/0455714/2011, jí byla stanovena povinnost obnovení pokojného stavu obnovením dodávek plynu pro ústřední topení v domě

XXXXX v Brně, ve lhůtě 15-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, kdy v důsledku neobnovení dodávek tepla do všech bytů v domě XXXXX, Brno, byly zde bydlící osoby J.L., nar. XXXXX, Z.V., nar. XXXXX a J.B., nar. XXXXX, nuceni v důsledku tohoto nevytápění zvolit náhradní způsob vytápění, mnohem finančně a fyzicky náročnější, nekomfortní a zdravotně nevyhovující, který navíc nebyl schopen vytopit byt na požadovanou teplotu a neumožnila tak užívat veškeré prostory bytu, když teplota vnitřního vzduchu činila v období od 11. do 15. listopadu 2011 pouze 9,5 stupňů Celsia, namísto požadovaných průměrných 21,5 stupňů Celsia, zejména v zimním období byli nuceni užívat byt nevětraný, prašný, naplněný věcmi zabraňujícím úniku tepla, či vytvářejících teplo, avšak znemožňujících volný pohyb po bytě, respektive J.B. byl nucen z důvodů nevyhovujících podmínek pro život byt zcela opustit a zajistit si náhradní bydlení.

Při rozhodování o druhu trestu a jeho výši odvolací soud uložil obžalované peněžité trest jako trest samostatný podle § 67 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 trestního zákoníku, s přihlédnutím k § 68 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku, a to výši 500 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby byla stanovena na částku 400,- Kč, tedy celkem 200.000,- Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců. Při určování výše uvedeného trestu byl veden stejnými úvahami, jako soud prvního stupně. Uložený trest je přiměřený stupni společenské škodlivosti spáchané trestné činnosti, možnostem nápravy a jejím osobním poměrů, včetně majetkových, kdy bylo v tomto směru zjištěno, že obžalovaná kromě úspor vlastní rodinný dům v XXXXX, chalupu v XXXXX a dům v XXXXX. Je rovněž v souladu s účelem trestu. Obžalované byl ukládán peněžité trest relativně mírně nad spodní hranici výměry peněžitého trestu uvedené v ust. § 68 trestního zákoníku. Přitom obžalovaná se nyní dopustila dvou úmyslných trestných činů, nastolila protiprávní stav, který jejím přičiněním trvá do současné doby, naprosto nerespektuje rozhodnutí kompetentních orgánů vyzývajících k jednání směřujícímu k obnovení dodávek plynu do plynového kotle do domu a k řádnému obnovení vytápění domu. V důsledku jejího jednání je vystaven strádání poslední zbylý obyvatel bytového domu na ulici XXXXX Z.V., případně byli vystaveni strádání do doby, než dům opustili nájemníci jako J.L., nebo J.B., když nájemníci Z.V. a J.L. jsou ve věku seniorském, trpí zdravotními problémy a prožili v nevytápěném domě několik topných sezón.

Odvolací soud rovněž rozhodoval v rámci adhezního řízení o náhradě škody veden stejnými důvody, které přílehavě vyložil soud prvního stupně - že byla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalované a vzniklou škodou 1.115,-Kč na straně Z.V. (ust. § 420 občanského zákoníku), neboť poškozený musel tuto částku zaplatit vodárnám, jinak by došlo k zastavení přívodu vody do jeho bytu. Proto byla obžalovaná zavázána povinností vzniklou škodu uhradit. Pokud jde o poškozenou L., tato v dopise ze dne 13.8.2014 (čl. 458) vzala svůj návrh na náhradu škody učiněný na počátku trestního řízení, zpět. Pokud jde o společnosti XXXXX, soud zjistil, že o uplatněném nároku na náhradu škody souběžně probíhá občanskoprávní řízení u Okresního soudu v Břeclavi, kde bylo dne 10.10.2012 vydáno rozhodnutí o povinnosti obžalované vzniklou škodu nahradit. Proto soud odkázal poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních (ust. § 44 odst. 3 trestního řádu).

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč**. (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

JUDr. Vlastimír Čech, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Pospíšilová